

— Ти й справді вмієш піднести до Раю. — проводячи пальцями по кубиках м'язів живота та все ще віддихуючись промовила шатенка модельної зовнішності.

— А ти сумнівалась в цьому? — криво всміхаючись перепитав Раян відкинувшись на подушки.

— Ну, багато хто вихваляється своїми вміннями, а насправді це не так. — ліниво потягуючись та виставляючи свої принади на показ протягнула дівчина.

— Я не всі, любонько. Певен, ти пересвідчилась в цьому. — відповів Раян поглядаючи на годинник від торгової марки Армані Ексчендж.

— Дідько, мушу йти.

— Можливо, ти все ж таки затримаєшся? Я не проти повторення. — шатенка, ім'я якої Раян навіть не намагався запам'ятати, провела нігтиками по його грудях лишаючи ледь червоні сліди.

— Не цього разу. Але тепер я знаю де ти живеш й можу якось навідатись.

Підвівшись з ліжка він швидко одягнувся у футболку та джинси й не оглядаючись кинув коротке "Бувай" покинув кімнату дівчини та поспішив на зустріч з друзями, яку сам же запропонував кілька годин тому.

Щойно таксі зупинилось перед входом до готелю, Міранда затамувала дихання. Попри те, що мережа готелів мала одне ім'я, у Балтиморі він виглядав якось більш помпезно, ніж у її рідному Канзас-Сіті. Або ж це було самонавіювання через те, що саме тут живе його власник. На додаток, в цьому готелі був його офіс. Якщо все піде за планом, то тут вона проведе всього лиш рік. Була лише одна причина, яка могла б завадити дівчині пробути тут саме стільки. Але Міранда вірила, що ніхто та ніщо не порушить її планів. І вона витримає цей рік.

Глибоко вдихнувши вона вийшла з авто та подарувавши водієві таксі вдячну посмішку взяла свою сумку й попрямувала до входу.

— Вітаю! Чи можу допомогти? — обличчя симпатичного юнака на рецепції розтягнулося у ввічливій посмішці.

— Вітаю, я Міранда Еванс, мене перевели сюди зі штату Канзас.

— О! Привіт! — від Міранди не приховався той факт, що посмішка стала ширшою та ширшою. — Ти рано. Ми гадали, що ти приїдеш завтра. — він простягнув руку для вітання — Я Томас. Радий познайомитись! А це — він вказав на дівчину, яка розмовляла телефоном — Крісті.

— Мені також приємно познайомитись. Я Міранда. — простягнувши руку у відповідь дівчина ледь потисла долоні колег.

— Ходімо, я познайомлю тебе з Грейс. Вона також адміністратор. — Томас поглянув на сумку Міранди. — Це увесь твій багаж?

— Так. Напевно варто спершу віднести сумку до кімнати де я житиму.

— Ключі до кімнат для персоналу в Грейс. Тож або беремо з собою, або лишаємо тут.

— Лишімо тут.

Міранда попрямувала за Томасом. Хоч йти було не так вже й далеко та все ж він встиг багато чого розповісти та показати.

Після спілкування з Грейс вони повернулися до рецепції аби забрати багаж Міранди. Щойно вона перекинулась кількома словами, з Крісті, як у хол готелю ввалилася гучна компанія. Восьмеро хлопців та дівчат всілись на м'які диванчики та почали щось голосно обговорювати.

— Ми їх не попросимо перейти в інше місце? — запитала Міранда упізнавши одного з них. — У нас в Канзас-Сіті їх би вже давно спровадили.

— У нас теж. — скривилась Крісті. — Але є проблема. І ця проблема — син власника готелю.

— О! А котрий з них? — Міранда повернулась до Крісті в сподіванні, що ним виявиться не той, кого підказувала інтуїція.

— Ти не знаєш як він виглядає? — широко здивувалась Крісті.

— А для чого? — знизала плечима Міранда. — Мені достатньо знати як виглядає містер Дарсі. Усе інше — не так вже й важливо коли ти за сотні миль від його життя та оточення.

— Хм, гадаю тобі варто знати усіх членів цієї компанії. Це друзі Раяна і вони частенько тут з'являються. Я розповідатиму по черзі зліва на право, а ти дивись не привертаючи до себе уваги.

Міранда не розуміла до чого така таємничість, та все ж вирішила, що краще послухати Крісті й згідно кивнула головою.

— Першим сидить Ітан Харіс. Батько Ітана займається будівництвом. Сам він пішов слідами батька та працює в його фірмі архітектором. Поруч з Харісом його дівчина — Дороті Адамсон. От-от отримає диплом з економіки. Але єдине, що її цікавить — це нові моделі гаджетів. У неї є блог в одній з соцмереж, де вона розповідає про всі техно новинки. Далі Синтія та Люк Флетчер. Двійнята. Вона — модель. Він — любить всілякі авантюри. Кажуть, що з нього міг би вийти класний айтивець. Трохи далі — Сет Девіс. Стріт трейсер. І цим все сказано. Наступна — Бріана Гілберт. Донька власника ювелірної марки. А заодно й кузина Раяна. Поряд з нею Скарлет Вілсон. Її батько та Гарольд Дарсі — давні партнери. Багато хто гадає, що вона потенційна наречена Раяна. Та й вона, схоже, не проти. Але він не рветься

сковувати себе обітницями. Клуби, танці, дівчата – ось його пристрасть. Його репутація гуляки та "золотого хлопця" йде поперед нього. Подейкують, що він бог не лише ззовні, а й в ліжку. Доводилось чути, що про нього відгукуються ніби він ладен в ліжку віднести в Рай. Але він радіє цьому. Хоча й має диплом управлінця й одного дня має стати біля керма управління мережею.

– А до персоналу він теж чіпляється? – кусаючи губу запитала Міранда. Тепер їй стала зрозуміло чого юнак так поглянув на неї, коли вона відмовилась від його пропозиції з певним натяком.

– Насильно ні. Якщо ти маєш це на увазі. Та й нащо це йому. Адже він звик, що варто поманити пальцем і дівчата його. Тож тут ти можеш бути спокійна. Хоча, іноді він вміє бути поганцем та вимотує усі сили й псує нерви.

– В останньому не сумніваюсь. – тихо відповіла Міранда пригадуючи його поведінку під час першої зустрічі. Раян й справді попсував їй нерви своєю пропозицією.

– Не повертайся та вдавай, що захоплена розмовою. Містер Раян йде сюди. Не варто йому знати, що ми його обговорювали. – тихо промовила Крісті й Міранда завмерла в недоброму передчутті.

Вийшовши з квартири випадкової знайомої Раян вплигнувши в авто помчав до готелю. Приїхавши до нього помітив автомобілі Ітана та Люка. Щойно він зупинився перед входом друзі вийшли з авто та попрямували до нього.

– Дуже гостинно – запросити нас, але самому з'явитись після всіх. Сподіваюсь, у тебе була вагома причина? – підморгнувши зареготав Люк вітаючись з Раяном.

– Ти ж знаєш, що мене може затримати лише три речі: дівчата, алкоголь та смерть. – зареготав у відповідь Раян.

– Судячи з того, що ти тверезий та перед нами – на твою мармизку знову хтось клюнув.

– Брі, люба, на тебе не діють мої чари лиш тому, що ти моя кузина. У твоїй крові вроджений антидот до моєї чарівності. – гордо задерши підборіддя Раян обійняв дівчину пропускаючи повз вуха її тихе "Ти не виправний".

– Ти нас так і триматимеш тут? – надула губки Скарлет на що Раян лиш театральню вклонившись простягнув руку в напрямку входу до дверей. – Ласкаво прошу, поважні гості.

Дружно зареготавши компанія увійшла до холу готелю та всілась на вільному місці. Обговорюючи те, де можна було б розважитися, вони гучно перебивали один одного та реготали. Бажаючи випити чогось прохолодного,

Раян повернувши голову в сторони у пошуках персоналу. Дійшовши до рецепції його погляд вперся в блондинку з довгим волоссям, яка тупцювала біля стійки рецепції. Щойно вона ледь повернулась профілем він упізнав ту, яку він намагався підчепити зранку в кафешці. І яку замінила шатенка.

Раян відкинувся на спинку дивана та витягнув голову аби роздивитись дівчину. Хоч і не висока та струнка, з м'якими вигинами фігури, біляве волосся відігравало медовим відтінком, ледь овальне обличчя, прямий ніс та пухкі вишневі губи. Подумки Раян облизався в передчуття поцілунку з цією кралею.

Дівчина мило посміхаючись Томасу брала до рук магнітний ключ готелю. В цю мить Раян відчув щось схоже на ревність. Адже це він першим захотів її. А вона проігнорувавши його посміхається Томасу.

— Я зараз прийду. — підвівся він та попрямував до рецепції. Підійшовши до незнайомки ззаду він став поруч з нею та поклав свою руку трохи нижче талії. — Може краще проведеш цей вікенд в моєму номері? — ліниво протягнув Рай наче пропонував щось абсолютно буденне.

— Що?! — повернувшись до Раяна обличчям дівчина здивовано поглянула на нього. Небесно-блакитні очі потемніли ставши волошкового відтінку. Відкинувши його руку вона відійшла на крок назад та склала руки на грудях. — Ти у своєму розумі?

— Здається ні. — вишкірився Раян, краєм ока помічаючи як витягнулося обличчя персоналу. Але не зважаючи на це він продовжив — Інакше б я не пропонував те, чого досі не пропонував жодній з дівчат: вікенд зі мною. У моєму номері. — вперто бажаючи заволодіти цією дівчиною він посміхнувся настільки звабливо, наскільки міг.

— У мене є свій номер. — стискаючи кулаки відрізала Міранда. — І я не на вікенд приїхала. А працювати в цьому. Тож, не витрачайте часу на марне. Вас он вже друзі зачекались.

Раян кинув погляд в сторону друзів й помітивши їх зацікавлені погляди відповів:

— Що ж, працівнице, принеси нам тоді мохіто з льодом.

Впавши на диван поряд з Брі він похмуро спостерігав за тим, як блондинка зціпивши зуби попрямувала в сторону ресторану. А вже через мить поверталась з тацею в руках. Їй пощастило, що персонал знав смаки їхньої компашки. Й готував напої та закуски щойно вони з'являлись в готелі.

В цю ж мить Сет, не помічаючи Міранди, насмішкувато звернувся до Раяна.

— Невже знайшлася та, на яку не подіяли чари й ти зазнав фіаско?

Похмурий Раян став ще похмурішим. Адже чи не вперше за довгий час він зустрів ту, яку він дійсно забажав. Але вона вирішила пограти в неприступну скелю.

Міранда підійшовши до компанії почала розставляти мохіто. Намагаючись виявити професіоналізм вона з усієї сили ігнорувала слова Сета. Але відповідь Раяна вибила її з колії.

— Як виявилось її не приваблюють чоловіки. Тож у наших дівчат більші шанси, ніж в нас усіх разом взятих.

Почувши це Міранда вагаючись всього лиш мить, вихлюпнула в обличчя Раяна вміст склянки. В холі запала тиша й лише відлунювався звук кубиків льоду, які посипалися на підлогу. Поставивши тацю на столик Міранда швидко попрямувала до рецепції. Раян змахнувши рукою з обличчя напій зірвався з місця, але Бріана вхопивши його за руку зупинила.

— Рай, не смій. Вона тут працюватиме. А ти невдало пожартував.

Гучно видихнувши Раян сів на місце обдумуючи як же "віддячити" дівчині за подвійне приниження.

— О, здається ця дівчина й справді особлива. — з іронією протягнув Люк. — Але ти молодець, друже. — Він потягнув мохіто, а тоді посміхаючись кутиком вуст додав. — Чим же вона тебе полонила, що ти їй це так пропустив?

— Люк, не починай. — відгукнувся Ітан, який мовчки спостерігав за цією ситуацією.

— Ні, Люк має слухність. Я цього не лишу просто так. Але й не поспішатиму. Моя помста буде більш витонченою. Я зроблю так, що вона закохається в мене, повірить у свою важливість, а тоді виставлю посміховиськом перед всіма. Знатиме, як бути привселюдно приниженою.

— Люк, але ж це не рівнозначно.. — обізвалась Дороті, але Сет перебив її підтримуючи друга:

— І коли це зробиш?

— За сім місяців мій день народження. Гадаю, що помста буде найкращим подарунком для цього дня. Вона буде єдиною, хто з моєї милості потрапив до пекла, а не до раю. — Раян обвів поглядом друзів. — Але якщо хтось з Вас попередить блондинку, то повірте, його чекатиме ще гірша доля. — він по черзі повернув голову до кухні та друга: — Брі? Ітане?

— Ти ж знаєш, ми з тобою, навіть, якщо не згодні.

— Чудово! — посміхнувся Раян й поглянув на рецепцію, де ще кілька хвилин була дівчина. — Гра починається!

2

— От тобі бойове хрещення та знайомство з сином власника. — нахмурено пробубніла Міранда прямуючи до рецепції, де на неї з витягнутими обличчями чекали Томас та Крісті. Відчувала, як серце пришвидшувало бій, а руки ледь відчутно тремтіли. Однак вона стримувала себе та свої емоції не бажаючи показувати нахабній компанії, що слова Раяна зачепили її.

— Оце ти... — почала Крісті, але отримавши штурхана від Томаса прикусила язика.

— Томасе, допоможеш мені з сумкою? Мені потрібно в номер. Особливо після цієї вистави. — стримано попрохала дівчина беручи до рук свою сумочку.

Хлопець мовчки кивнув головою та взявши багажну сумку Міранди попрямував у напрямку її номеру. Міранда ж ішла слідом за ним стримуючи себе не оглянутися назад.

Щойно за Томасом закрилися двері Міранда дістала в сумочці заспокійливу таблетку та запила її водою, яка дуже вдало було на столику в кімнаті. Знесилена впавши на ліжко подумки прокручувала події сьогоднішнього дня. Сідаючи в літак у рідному місті вона очікувала на те, що її поява в готелі пройде без зайвої уваги й вона зможе спокійно працювати.

Але все пішло не так, щойно вона опинилася в Балтиморі. Спершу її давно запланована зустріч скасувалася. А потім, коли вона обідала в кафе, до неї почав чіплятися цей нахаба й натякати на непристойні речі. При цьому робив такий вигляд, наче він їй робить послугу. На щастя дівчина, яка сиділа за сусіднім столиком, перехопила його увагу. Позбувшись його нав'язливої уваги Міранда сподівалася, що забуде про цю зустріч щойно переступить поріг свого робочого місця. Але все сталося навпаки й вона вже шкодувала, що не дізналась про цього Раяна раніше.

“Іноді він вміє бути поганцем та вимотує усі сили й псує нерви” — слова Крісті впливли зі свідомості й Міранда хмикнула.

— Він всього лиш розпечений багатенький синочок. Думає, що як Бозя нагородила привабливою мармизкою, то всі мають падати до його ніг. — пробубніла вона підіймаючись з ліжка та беручись розкладати речі. — І чого усі привабливі хлопці такі придурки? — ніяк не вгамовувалася дівчина.

Розклавши речі та зробивши кімнатою більш-менш затишною Міранда взяла в руки теку, яку найпершою витягла та поклала на ліжко. Діставши з середини блокнот вона розгорнула його та провела пальцями по сторінці, наче рахуючи списані рядки. Тут були її яскраві враження та найсокровеніші бажання на це рік. Всього двадцять. Два вже було виконано. Лишилося вісімнадцять. Не так вже й багато. Та чи зможе вона їх реалізувати? Чи вистачить на це часу?

Зрештою, перегорнувши сторінку, дівчина акуратно вивела заголовок “Переїзд у Балтимор”. Це було перше бажання в списку. І в цілому від нього залежала доля інших бажань. Швидкими помахами руки почала заповнювати поки пусту сторінку. Враження описати було не так і складно. Їй подобалось місто. Принаймні — та частина, яку вона встигла побачити. А от люди... Тут не склалось з очікуваннями. Точніше, одна людина зуміла зіпсувати враження...

— Він не заслуговує моєї уваги! — сердито швирнувши ручку на ліжко Міранда піднялася та стала перед вікном. З нагоди переїзду Грейс зробила

їй чудовий подарунок у вигляді номера з балконом. Щойно Міранда вийшла назовні в її груди увірвався аромат моря. Поглянувши на небо дівчина завмерла. Захід сонця був неймовірним. Небо вигравало різними барвами. Починаючи від світло-бежевих – завершуючи глибоко багряними відтінками.

Не довго думаючи вона, захопивши легкий піджак, вийшла на вулицю та попрямувала до затоки. Спустившись в хол вона про всяк випадок оглянулася у пошуках компанії, але навкруги було пусто. Полегшено посміхнувшись вона помахала рукою Крісті, яка саме щось пояснювала клієнтці й попрямувала до набережної. На щастя вона була зовсім поруч і йти було не довго.

Знайшовши вільну лавочку дівчина сіла на неї та обнявши руками коліна зачаровано спостерігала за заходом сонця. "Ось воно – символ цього дня!" – подумки відзначила дівчина. Адже це був її перший захід сонця на морському узбережжі. Поспішно діставши телефон Міранда зробила кілька фото вечірнього неба для альбому. Зачаровано спостерігаючи за краєвидом вона незчулася, як стало темніти й навколо почали виблискувати вогні вечірніх лампочок. Оглянувшись помітила, що навколо почали сновигати компанії, які шукали вечірніх розваг. А тоді помітила того, кого зовсім не очікувала побачити.

...